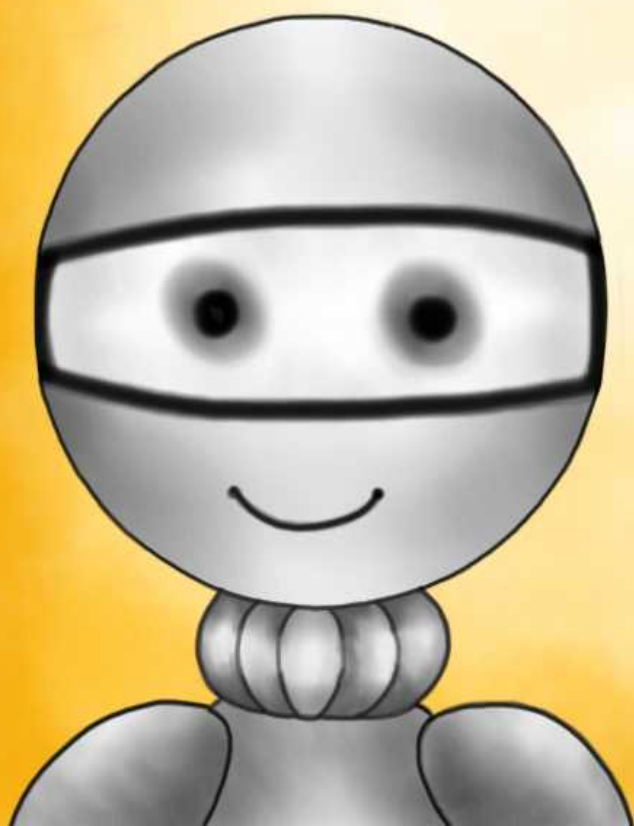

Příběhy
robotíka
Mecháčka

2

Helena Vrecková

www.robotikmechacek.cz

Na webu můžete výhodně koupit také elektronickou či tištěnou verzi prvního dílu knihy Příběhy robotíka Mecháčka.

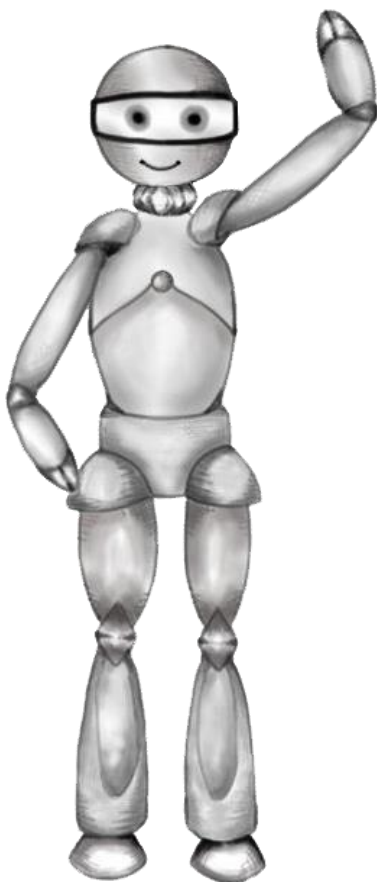
Helena Vrecková
Příběhy robotíka Mecháčka 2

© Helena Vrecková – 2013
Ilustrace © Helena Vrecková – 2013
Elektronická verze 1.0

ISBN 978-80-260-3610-4 (ePub)
ISBN 978-80-260-3611-1 (PDF)
ISBN 978-80-260-3612-8 (MobiPocket)

Příběhy robotíka Mecháčka 2

Helena Vrecková

Obsah

1. Rezníkovy naschvály, **4**
2. Nebezpečné dobrodružství, **17**
3. Robotí pohádky dědečka Nebozeza, **30**
 - Legenda o prvním robotovi, **32**
 - Učitel robotů, **37**
 - Proč roboti povídají, **44**
 - Pohádka odvážného vysavače, **46**
4. Hledání pokladu Kolomazi, **50**
5. Mecháček na táboře, **65**
6. Vysavač slaví vyrobeniny, **84**
7. Scripy v Kolomazi?, **94**
8. Kolomaz zasažena velkým mrazem, **104**
9. Mecháček s tatínkem za městem, **114**
10. Návrat do školy, **126**

Kapitola 1

Rezníkovy naschvály

První prázdniny. Mecháček byl nadšený. I když byl ve škole moc rád, ještě raději měl volno. Celý den mohl dělat jen to, co ho bavilo. Chtěl si chodit hrát s kamarády, povídat s dědečkem nebo jen vymýšlet lumpárny (jak tomu říkal tatínek). Ale věděl, že maminka bude chtít, aby si i přes prázdniny opakoval věci, které se ve škole naučil. Podle maminky by byla přece škoda všechno zapomenout.

Mnoho přátel však hned na začátku prázdnin odjelo. I jeho nejlepší kamarádka Plechýnka odjela se svými rodiči na několik dní pryč, a tak většinu času trávil malý robotík ve společnosti dědečka. Dědeček se snažil Mecháčka co nejvíce zaměstnat, aby se nestihl nudit. Pořádal výlety a hrál s Mecháčkem všechny možné hry. Jenže ani to nestačilo. Mecháček se doma nudil, a o to víc už se nemohl dočkat kamarádčina příjezdu.

Občas za Mecháčkem přišel Lupík s Blikem. Oba kamarádi, které si malý robotík získal krátce po svém nastěhování k dědečkovi Nebozezovi,

s Mecháčkem rádi podnikali dobrodružné výpravy nebo si jen hráli na ulici před domem. Avšak ani oni neměli tolik času, kolik by malý robotík chtěl. Oba jezdili do jiných robotích měst na návštěvy a výlety s rodiči.

Dnes se ale s Mecháčkem konečně opět setkali. Blik dostal od rodičů skvělý k dárek vyrobeninám – létajícího robota s holokamerou. Ze všeho, co robot za letu viděl, se na zemi vytvářel prostorový obraz.

Blik a Lupík přišli za Mecháčkem a společně se vydali ke skalám na okraji města. Mecháčkovi se to místo líbilo, ale ještě nikdy ho neviděl ze vzduchu. Blik vyndal létajícího robota. Robot byl maličký, ale velmi rychlý. Jakmile byl venku z krabičky, začal poletovat kolem malých robotíků, dělat přemety a složité obraty. Mecháček z něj nemohl spustit oči.

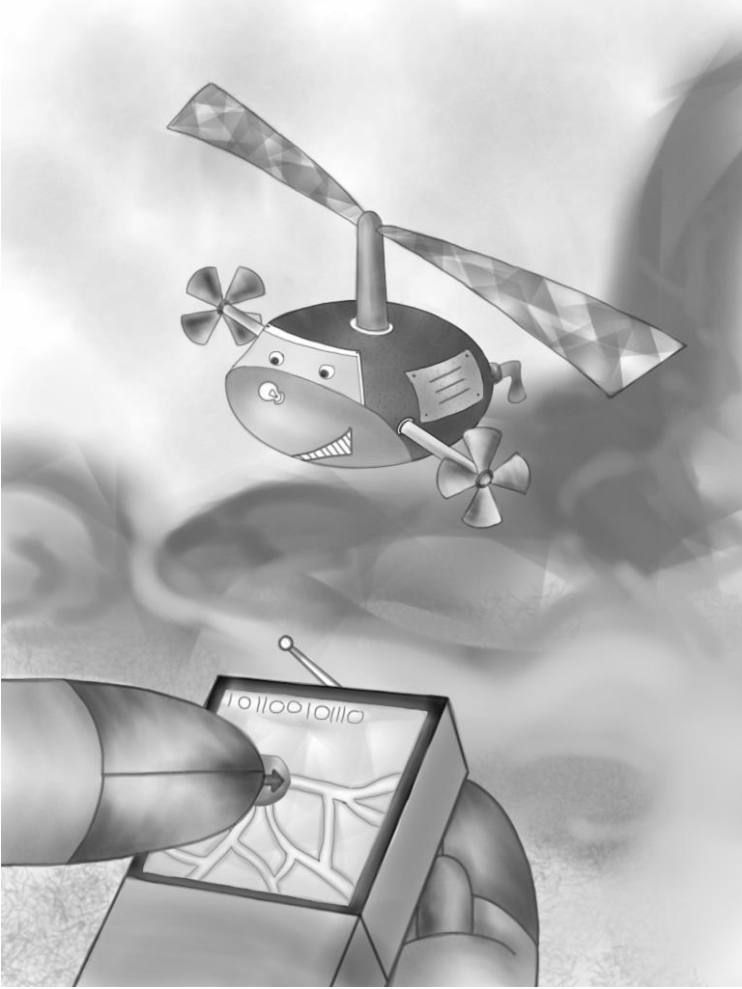
Stáli už téměř u kopce, který oznamoval počátek prudkého stoupání k vysokým skalám. Tam se robotíci usadili a Blik si vzal do rukou tenkou kartičku s dotykovým displejem. Naťukal na displej navigační údaje, kterými se měl letací robot řídit. Robot hodil na Blika trochu lítostivý

pohled, který byl vidět i na jeho tak malé hlavičce. Robot si chtěl létat podle svého a ne podle údajů. Ale jakmile přijal Blikovy pokyny, rozletěl se k vrcholům hor.

Robotíkům se tak naskytla možnost vidět ostře řezané špičky skal a nebezpečně hluboké propasti. Robot prolétal mraky a vytvářel tu nejlepší podívanou. Mecháček s Lupíkem poskakovali kolem prostorového obrazu, který byl tak skutečný, že by Mecháček mohl říct, že nahoře byl doopravdy. Létající robot ohromoval průlety v téměř nepostřehnutelných skulinách mezi stěnami skal a střemhlavými pády do nekonečných propastí. Robotíci byli nadšení. Nakonec se létající robot začal pomalu vracet a radostně mu poskakovaly anténky, když doletěl až k Blikovi.

Blik létajícího robota pochválil a už ho chtěl vrátit zpátky do krabičky, když v tom ho zarazil nepřijemně známý hlas.

„Ale ale, kohopak to tu máme. Mecháčka a jeho nohsledy,“ Rezníkův posměšný hlas se rozléhal všude kolem, jak se odrážel od stěn skal.

Pak už robotíci spatřili, jak se k nim blíží. Jako obvykle se rezavý robotík díval velmi škodolibě a pyšně.

Rezník si to k nim rázně namířil. Ještě stále si pamatoval, jak ho Mecháček připravil o kamarády, ačkoliv si za to mohl sám. Cestou se upřeně díval na Blika. Dříve byli nejlepšími kamarády a Blik, stejně jako on, vyváděl spoustu lumpáren. Jenže teď byl Blik hodný a s Rezníkem už se kamarádit nechtěl.

„Koukám, že máš pěknou novou hračku,“ pronesl Rezník.

„To tě zajímat nemusí,“ řekl Blik a začal uklízet létajícího robota do krabičky.

„Ale Bliku, přece jsme byli kamarádi, to mi toho drobečka ani neukážeš?“ předstíral Rezník smutný tón. Lupík věděl, že to nemyslí upřímně, ale Blik si to neuvědomil. Nechal se obměkčit a robota mu půjčil.

Jakmile měl však Rezník robota a jeho navigaci, začal se smát, že mu Blik naletěl. Rychle, než ho mohli robotíci zastavit, nařukal do navigace čísla, kartičku rozšlápl a utekl. Létající

robot se na pokyn kartičky vznesl do výšky a zamířil k vrcholům skal.

Blik sebral ze země poničenou navigační kartičku a s nešťastným výrazem se obrátil k Lupíkovi a Mecháčkovi.

„A mám po robotovi,“ postesknul si nešťastně.

„Kdybys mu to nepůjčil, nepřišel bys o něj,“ nevydržel to Lupík. „Děláš, jako bys nevěděl, že se Rezníkovi nedá věřit.“

Mecháček natáhl ruku pro kartičku. Od tatínka věděl, že co není rozebrané na šroubek, jde vždycky opravit. Chvíli si kartičku s displejem prohlížel. Nakonec vyndal malé nářadíčko a dal se do práce. Blik na něj nevěřicně koukal, sedl si vedle Mecháčka a díval se mu přes rameno.

Po krátkém prohlédnutí škod na kartičce Mecháček zjistil, že to není tak hrozné, jak se na první pohled zdálo. Displej, který byl pravděpodobně z tvrzeného skla, byl bez škrábnutí. Nejhuře dopadla zadní krytka kartičky, která se rozlomila na tři kusy. Mecháček sice musel nahradit uvnitř kartičky hrstku drobných kabelů a pospojovat několik obvodů, ale jinak byl vnitřek navigace naprosto v pořádku. Mecháček

nakonec ztužovací hmotou z malé tubičky zacelil zadní kryt. Pak už opravenou navigační kartičku podával nevěřícně hledícímu Blikovi.

Šťastný robotík dal opravenou navigační kartičkou létajícímu robotovi pokyn k návratu.

Rezník, který byl po celou dobu schovaný za kamenem, vše z dálky sledoval. Vadilo mu, že si Mecháček umí se vším poradit. „No počkej“, říkal si, „však já na tebe něco vymyslím. To uvidíš,“ a utíkal pryč ze svého úkrytu. Měl v plánu se Mecháčkovi ošklivě pomstít.

Mecháček ani jeho kamarádi netušili, co na něj zlý robotík zase chystá. Vydali se zpátky domů. Mezitím Rezník chystal na Mecháčka past: rozhodl se, že malého robotíka chytí do elektromagnetické klece.

Na cestě připravil kruh, jehož elektromagnetické pole se mělo aktivovat, až do něj Mecháček vejde. Myslel si, že má dokonalý plán, jenže netušil, že ho robotí kamarádi dohonili. Všichni tři se krčili ve stínu skály a měli výborný výhled na Rezníkovo počínání. Mecháček si řekl, že Rezníka vytrestají.

Blik a Lupík zůstali schovaní a jen pozorovali, co se bude dít. Mecháček si vykračoval po cestě k Rezníkovi, který už robotíka vyhlížel.

Mecháček se rázným krokem blížil k Rezníkovi. Ten už byl připravený a jen čekal, až Mecháček přijde blíž.

„Mecháčku, to jsem rád, že jsme se ještě potkali!“ zvolal nadšeně Rezník s falešným úsměvem.

„To by mě zajímalo, proč jsi rád, když mě nemáš rád,“ odpověděl ostražitě Mecháček.

„Ale co tě to napadá? To víš, moc mě mrzí ta nehoda s Blikem. Člověk by neřekl, že může tak nešťastně šlápnout a omylem něco zničit,“ zlý robůtek lhal Mecháčkovi dál.

„Nehoda? Jsi si jistý, že to byla nehoda? Nám to tak vůbec nepřišlo.“

Mecháček už stál téměř u Rezníka. Zákeřný robotík k němu vykročil s napřaženou rukou na znamení kamarádství. Ale Mecháček se nenechal ošálit. Malý robotík dál šel Rezníkovi vstříc, ale dával si dobrý pozor na jeho chování.

Ve chvíli, kdy si byl Rezník jistý, že má Mecháčka na dosah, vyskočil. Chtěl skokem

srazit Mecháčka do kruhu, a tak kolem nebohého robotíka aktivovat elektromagnetické pole, které by jej uvěznilo. Mecháček to však čekal. V okamžiku stihl uhnout a do pasti místo Mecháčka dopadl Rezník. Mecháček se začal smát. A smáli se i Lupík s Blikem, kteří pro jistotu přiběhli, kdyby se Mecháčkovi nepodařilo vyhnout.

Rezník byl uvězněný ve své vlastní pasti. Kdo jinému elektromagnetické pole chystá, ať se sám do něj chytá. Lupík by Rezníka za trest nechal v pasti ještě chvíli, ale Mecháček byl na to moc hodný. I když se Rezník choval zle, nechtěl ho malý robotík nechat trpět. Rezník se totiž vytrestal sám.

Mecháček tedy zrušil vězení, ve kterém seděl Rezník. Jakmile byl zlomyslný robůtek volný, utíkal zahanbený pryč.

